

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG

BUREAU & REDACTIE:
DRUKKERIJ COLLÉE
REGULIERENWAL (Stenderpoort)
— TONGEREN —
Posthek N° 84855. — Telefoon 12.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel fr. 1,00
Tusschen Allerlei en Provincie-
nieuws fr. 2,00
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels fr. 3,50
Elke regel meer fr. 0,75

Allerheiligen

(Ann. N. D. de S. C. Borgerhout).

Heden kunnen we met den Psalmist zeggen: « Dezen dag heeft de Heer gemaakt. God alleer, inderdaad, en de H. Kerk, vrouwelijke zijner vaderschen, konden aan dit feest van Allerheiligen een zoo vrolijk indruk, een zoo treffelijke waardigheid geven; zij allen konden niet vervullen van zoo zoete vreugde van zoo hoopvol tranen. Hier beneden kunnen er geen feesten plaats hebben zonder tranen, want we zijn er bannelingen, en, zoals vertijds de zonen van Israël gezeten op vrede stroomden, kunnen we bij iedere standplaats in het leven zeggen, zelfs de vrolijkste in schijn: « We zetten ons hier beneden en we wezen ». De lecht komt nooit op onze lippen dan gemengd met de smart en de vreugde eindigt bijna altoos in de tranen. 't Is het weter der H. Schrift, en nergens wordt het weter bewaarheid dan in het feest van Allerheiligen. 's Morgens is de Kerk in vreugde, naar hart vloet ervan over; 's avonds woent zij. Wezen we niet verwonderd om deze plot-elinge overgang van de vreugde tot de tranen.

Niets natuurlijker en rechtvaardiger. Wat is, inderdaad, de H. Kerk?

Een schip wordt in 't midden van den Oceaen geslingerd, de wind schudt zijne zeilen; matrozen en passagiers moeten aanhoudend tegen de woede der golven strijden. De storm is hevig en, van welken kant de wind ook loeit, bonkt hij woelend op de zijden van het schip; doch het slaagt de belofte dat het, oohoon heen- en weer geslingerd, nooit zal verzinken; en dit teken herkent men de H. Kerk, het schip waarvan Jezus-Christus de Stuurman is. Sedert eenen dat het vaart op deze onstuimige zee, is er een ontebaar getal reizigers wier doortocht gecindigd is. Na zo op het vasteland en op de eilanden verzameld te hebben heeft zij hen in den Hemel ontcheept, en ze zijn gegaan van de woelende zee naar de stille en heldere stranden van het Vaderland. 't Is van daar dat zij allen broeders boeken doen hen te komen vervoegen, om dat zij een gunstiger zee en kalme wimen wenschen; van daar dat zij hen aanroepen om te strijden zooling zij het nog niet weten, om hen weltra te vervoegen bij de have waar ze zelf voor altijd binnengetreden zijn.

Zulks is het schouwspel dat de H. Kerk ons heden voorstelt. Wat men zoo juist de strijdende Kerk noemt, geslingerd te midden een-er woedende zee die geen rust kent, strijd tegen den duivel, tegen de wereld, tegen alle soorten van vijanden. De ontkeende drijfen doen haar een aanhoudende oorlog aan. Onder het schip dat de reizigers vervoert, bevinden zich op elk oogblik afgroonden die het kunnen inschalen. Gelukkig dat er rechtschapen bewaarder, het geloof, aan het roer waakt en dat de hoop de pijnlijke gelachten en de ontmoegende bliken aanhoofd nader den heme, en het vaderland terugvoert; als gelrogen in de armen een-er moeder, nader de christen, met hoop van er binnen te komen, naar het verblijf der eeuwige rust.

Van uit de glorie-rijke haven van dit heilig vaderland helpen de ouderen, die aan kwellingen van den doortocht ontrapt zijn, hun jongere broeders in bunnen strijd; zij roepen hun, zij toemen hun de kroon die hunne dapperheid wacht en de lauweren, waarmee God beoofd heeft hunne zegenpraalende hoofden te onkransen. Op de-zen dag vooral van Allerheiligen, heeft de H. Kerk haar aardsche kinderen tegenover hare kinderen van den heme geplaatst; zij toont hun met den Apostel Johannes de-ze groote, schare van uitverkorenen die niemand tellen kan, genomen uit den schoot van elke natie en van elke stand. Ziet ge hen de blik naar den Hemel, het hart trijlende van hoop en vreugde!

« Mat welk geluk zien zij en begroeten zij in den schoot van God en de onveranderlijke gelukzaligheid degenen, die de H. Schrift naar eerstebehoef noemt. Dit zijn, niet alleen de Apostelen, de martelaren, de behijders, de zegenen waarvan zij de namen op hare altaren geseheven heeft, maar nog deze nederige en edelmoedige zielen van elken stand, die zich gehelligd hebben op de geringste wegen van het leven. » Op een enken dag gevoeld de Kerk beter dat zij-Moeder is; nooit zoeter proeft zij de aandoeningen en de tranen.

Maar op eens bij de zegenpraalende tonen volgen de smartkreten. « Eene steen, zegt de Profet, laat zich in Rama hooren. Het zijn verachtingen en tranen ». Naachel weent en weigert allen troost, omdat hare kinderen niet meer zijn. Rasjel verbeedt hier de Katholieke Kerk: Zoo even was zij in de vreugde; maar zie, de heme! waar zij de zegenpraal der haren overwoog, heeft zich voor eenige oogblikken onsbierd, het vagevuur wordt gepoend en de flagende stemmen der zielen, die er lijden, komen tot ons om onze harten te bewegen en onze gebelaten te griecken: « Hebt medelijden met mij, zij ten minste die mijne

vrinden waart, want de hand Gods heeft mij gemaakt ». 't Is van uit het vagevuur dat ons deze hartverschurende klaent toekomt. Geven we aandacht en leenen we het oor aan dit gebod.

« Bidden we voor de arme zielen, niet alleen die van der Overleden, maar gedurende het gansche octaaf, gedurende de gehele maand, ja dagelijks binst het jaar. Dit is verdienstelijk zijn en voor de arme zielen en voor ons.

Rich. WILFEMS.

Belangrijke Redevoering van Z. M. Koning Leopold III

Ter gelegenheid van de twintigste verjaring van den veldslag van den IJzer, had op Zondag 28 October, een groote stoet van oud-trijds te Brussel plaats. Naat de zenen zien op het plein voor het Koninklijk Paleis geschaard hadden, beklommen de Koning en de koningin de tribune aldaar opgetimmerd, en Z. M. richtte een krachtige, gevoevolle rede tot de oudstrijders.

De stem van onzen Vorst moet niet als zooveel andere aanspraken een voorbijgaanden indruk maken; men moet de aanbellingen en oproepen van onzen geliefden Vorst overwegen.

Om zulks gemakkelijker te maken even wij in vette letters de onderverdelingen dier belangrijke, koninklijke rede.

HULDE AAN HET ZEGEPALDE BELGISCH LEGER VAN 1918. HULDE AAN ZIJN AANVERDER, KONING ALBERT.

Heeren Voorzitters,

De edele woorden die gij hebt uitgesproken, de verheven gevoelens die gij ons namens het Algemeen Verbond der Oud-Strijders zoo vurig hebt betuigd, treffen ons, de Koningin en Mij, tot in het diepste van ons hart.

Even indig heeft Mij de hulde ontvraagd, die gij aan de ongelachtens braven van Koning Albert, uwen Veldheer aan den IJzer, en de bliken van oeffenaarlijk dankbaarheid, waarmee Zijne oud-soldaten mijne geliefde Moeder blijven vereoeren.

Waards Oud-Strijders, ik dank U en ik wensch U geluk om de grootsche betooging, die zich voor ons ontvoot.

Bij het zoo krijgstichte en tuchtvol oprukken van uwe dichte drommen, alwaar de flukking der geroeksen en der slaggen zich met de straling van uwe bliken monst, verrijt voor ons, door een wonder van uwen wil en uwe trouwheid, het heerlijke Lezer van 1918, het Lezer van den Zege!

In terwijl wij elkander, als hier, vlak in de oeren aanstaren, doordringen ons weer de gemeenschappelijke gedachten en gevoelens, die allen strijders kunnen aendoen, en die ons, tot onzen laatste snik, zullen vereenen in volstrekt toevredig dienste van het Vaderland. — tot Vaderland dat door Mijn Vader en door U werd vrijgevochten.

MEN WIZE EENDRACHTIG OVER DE INRICHTING DER LANDSVERDEDIGING

Welaan, op het oogblik dat gij elk meeningverschil onder U hebt doen zwigen, en in salidare geladenen uw onvergankelijke geloof in de lot-bestemming van België belijft, zijn twien tot op de opebare plaats losgebroken ontrent het meest geheime aller vraagstukken, dat van onze Land-verdediging. Zij bedreigen ons met tweespalt en kunnen niet zonder groeiend gevaar tegenover het Binnen- en Buiteland aandaeren.

In deze hachelijke verwarring, die de eenheid van het Vaderland kan doen vakelen, richt het Staatshoofd zich tot de gansche Natie en wijst op de voorbedide eendracht, welke gij heden met zooveel gezag en waarlijkheid openbaart.

HET VERDEDIGINGPLAN DER REGERING ZAL UITGEVOERD WORDEN.

Op voorstel van de Regeering heeft het Parlement een plan goetemd, dat onze militaire inrichting versterkt, en dat op integrale wijze wordt uitgevoerd en tot het einde toe uitgewerkt zal worden. Waarom zou een ijdel kraquel ontrent formulen den twijfel in den volksgeest doen ontstaan?

NIET ALLEEN DE GRENSBEVOLKING, MAAR ZELFS DIE VAN BRUSSEL, ANTWERPEN, GENT EN LUKK IS BEN UUR NA DE OORLOGSVERKLARING AAN DE VERSCHRIKKINGEN VAN DEN OORLOG BLOOTGESTELD.

Het is een plicht, onze grensbevolkingen da rampen van een inval te besparen; doch, hoe ruim een omvang noemt zulke bezorgdheid, wanneer men denkt aan de snelheid van verplaatsing der genotorzoerde legers, en aan de mogelijkheid voor vliegtuigen om in minder dan een uur na het uitbreken van den krijg, tegelijk Brussel, Antwerpen, Gent en Luik te berokken!

OM DEN OORLOG VAN ONZE GRENZEN TE WEREN IS ER SLECHTS EEN MIDDEL: EEN STERKE KRIGSTOERUSTING. DAN ZAL MEN ONS DEN OORLOG NIET VERKLAREN.

Trouwens, voor een Staat als België, wiens grondgebied de draagwijdte van het huidig oorlogsapparaat niet langer meer overschrijdt, staat de bescherming van de grensstreken gelijk met de bescherming van het gehele land.

Om haar doelmatig te verwezenlijken, is er slechts één middel, eenvoudig en radicaal: den oorlog weren; daartoe een stevige krijstoerusting onderhouden, sterk door groote natuurlijke hinderpalen onderhouden, en waarvan het weerstandsvermogen en de tegenaanvalskracht ten gebied afdwijnt door de vrees haar slagen te trotseeren; zulke toerusting met vastberadenheid besluiten aan te te wenden, van aan 's Lands grenzen af. Zulks werd reeds meer dan twintig jaar geleden door Koning Albert aan de Regeering voorgesteld, en nog door Hem in 1931 bevestigd, tijdens de bespreking van het versterkingsplan, dat heden in vervulling gaat.

Een dergelijke opvatting, aangepast bij onze geldelijke mogelijkheden, stemt overeen met de belangen van het Land. Zij bevestigd, binnen de perken van de bestaande verdragen en dank zij een internationaal statuut van alle voorgedijchschap ontvallen, de overlevering die ons gedurende 84 jaren onafhankelijk bestaan, met een onafgebroken vrede heeft begunstigd.

Waarde Oud-Strijders,

Indien wij deze onafhankelijkheid, voorwaarde van leven en eer, willen handhaven, indien wij waarlijk onze haarden voor de gruwelen van een nieuwen oorlog willen vrijwaren, laten wij dan het vertrouwen in eigen deugd herwinnen, laten wij waardig zijn, sterk zijn, en bovenal vereend.

Oudheidkunde.

LAATSTE VONDSTEN TE TONGEREN.

Tijdens de laatste dagen, van 26 tot 31 October, voltooide men de ruiroering van Corbeestraat en Vrijthof; men maakte de dubbele riool der Statielaan; men plaatste de huizen onder de Minderbroedersstraat op een diepte die voor een gedeelte van deze straat tot 4.35 m. rikt. Het verwonderd dus niet, dat men niet zooveel lengte ruiroerde als de vorige week te meer daer men bevindingen deed die de oudheidkundigen doen jubelen, maar den vooruitgang der werken noodzakelijk vertragen.

Op den hoek van het Vrijthof, tegenover het postgebouw, ontmoette men een Romeinschen kiezelweg van 1.45 m. dikte en 6 m. breedte; die men reeds aan de Oosterzijde van het Vrijthof en in Piepelpoel en Ridderstraat opgemerkt had. Wat verder Zuidwaarts dan de zuiveringsgachtoep op den hoek van Vrijthof aangebracht, bevond zich nog een grintlaag van 1.25 m. dikte. Bij boring daaronder bereikte men echter niet de gewone bedijing van groote silexstenen; maar na 0.80 m. dieper gegraven te hebben kwam men op een onberwikt en bodem van zandgrond. Men kan dus veronderstellen dat deze kiezel hier diende om een holte van den bodem aan te vullen, te meer daar de naam Piepelpoel (niet Piekelpoel), die reeds in 1385 bestond, op een diepte, die bij regens tot poel wordt, schijnt te wijzen.

Hooger op bracht de doorgang van de Westzijde van het Vrijthof eerst de doorboring van den groeten muur die tusschen de straatstenen met een dubbele lijn aangeduid is. Op slechts 4.30 m. verder Noordwaarts volgde de doorkapping van den omheiningsmuur der vierde eeuw, waartoe de groote toren behoort, die thans dank aan de door de stad uitgevoerde werken met gemak kan bezocht worden.

Men zou zeggen dat op het punt, waar men dezen muur doorsnijdt, reeds een andere toren begint. De werken voor een verbindingsriool zullen dit aantoonen.

Deze doorsnijding leerde ons nogmaals, in strijd met hetgeen men in 1893 noteerde, dat deze muur uit hergebruikte materialen gebouwd werd. Immers men haalde daaruit stukken van ronde tichels die voor pijlers van een hypocaustum dienden, alsook mooi gepikkelde brokken van een bevoering uit stuisjes tichel en rooden mortel samengesteld (tichel-mozaiiek).

De bevindingen nopens den muur zonder torens, die op 4.30 m. ten Z. van gezeden omheiningsmuur, het Vrijthof van Oost naar West doorsnijdt, laten toe te veronderstellen dat hij diende om het kerkhof te ondersteunen en aardverschuivingen te voorkomen. Geen nuttelooze voorzorg vermijde de opgravingen van 1893 en April 1934 uitwezen, dat het water een doorgang onder den hooger vermelden Romeinschen toren gegraven had.

De grond van het kerkhof was in den loop der eeuwen zeer aangehoogd, weten de oude bewoners van het Vrijthof nog te vertellen. Een sterke steunmuur was dus noodig.

De bouwwijze van dezen muur toonde

aan dat hij bij middel van de materialen aan den Romeinschen omheiningsmuur ontvomen gemaakt was. Immers hij was met silexstenen en zelfs brokstukken rooden mortel, die met gewone kalk verbonden waren, opgebouwd. Reeds in 1893 hadden Huybrigts en Frère deze bijzonderheid getoeteld. Zij waren echter van gedacht dat ook deze muur Romeinsch was en in de laatste tijden van het keizerrijk gebouwd.

Het gebruik van de nieuwere, witte verbindingslalk laat toe den koubeitel in de voegen van dezen muur te krijgen; Ook duurde het doorkappen van een snee te 0.70 m. door den nieuwen muur slechts twee dagen, terwijl men vier dagen aanhoudend kapte om zulke snee door den Romeinschen muur heen te maken.

« Nu blijft ons niets meer over, dan de steenen zelf door te kappen, want er is geen middel om door dien mortel heen te komen », zegden ons de arbeiders. Wij hebben reeds drie straffe koubeitelstuk gekapt! En ge ziet in welken toestand zich deze bevindt. . .

« De mannen die dat gebouwd hebben, kenden dus ook iets!

« Dat gelooven we wel, om zoo te bouwen moest men veel kennen!

Inderaad. We zagen het nog eens in de Statielaan, bij het aanschouwen van den Romeinschen wegebouw. Om het middenge-deelte dezer laag ongedoerd te laten legde men hier een riool onder elke stoep. Bij het aanleggen van de riool onder de Zuiderstoep moest men op een lengte van 85 m. tusschen de huizen nr. 27 (M. Ballien) en nr. 1 (Bank), de bedding van de oude Romeinsche heerbaan opbreken. Dat was me een baan! Niet meer, als op vele andere plaatsen, had men hier een kiezel van 80 cm. dikte: Hier bereikte hij de dikte van 1.60 m. tot 1.80 m. Deze kiezel bevond zich op 0.90 tot 1.10 m. onder de oppervlakte van de stoep.

De benedenlaag, — die der dikke steenen, — was hier veel dikker ook dan elders, en die uitgeworpen kiezel en steenen vormden een indrukwekkende hoeveelheid. Hoeveel Bolgo-Romeinsche wagens moesten tot aanvoer daarvan benuttigd worden? En men heeft slechts den kiezel van een smalle snee van 0.70 m. opgehaald. Op de hele breedte van den weg ware de hoeveelheid acht maal groeter geweest. De profielmede toont verschillende lagen waarover we hier niet zullen uitwijden.

De riool onder de Noorderstoep der Statielaan zat eenig pottenwerk alsook overblijfsels van een metselwerk in platte brikken en van een vloer. In de nabijheid van de Noordlaan, op een lengte van 8 m. en een diepte van 2.60 m., doorneed de riool de groote, aangevulde, middeleeuwse gracht. De bodem ervan was op deze diepte op verre na niet bereikt.

Deze werken toonen aan dat de Romeinsche poort der eerste omheining zich bevond daar waar de middeleeuwse poort der Maasrichterstraat stond, vermits de groote heerbaan op deze plaats binnenvam.

In de Minderbroedersstraat moest de riool op groote diepte tot 4.35 m. geplaatst worden, en bereikte men op vele plaatsen een interessante geologische doorsnee, zoolks daar waar men, onder den tongriaan een heerlijk gekleurd geel zand ontvoot.

Op een groote lengte in deze straat, ontmoet men de overblijfsels (metselwerk of afbraak) van Romeinsche gebouwen; bij voorbeeld van af het scheidingspunt van Kookkuil en Minderbroedersstraat heeft men eerst 5.40 m. gebouwd dan 10 m. afbraak, een onderbreking van 1.50 m. dan weer 5.90 m. metselwerk en afbraak, enz. Deze onderaardsche overblijfsels beginnen op een diepte van ongeveer 60 cm. en reiken tot de diepte van 1.20 m. à 2.85 m. Merkwaardige potten met deksels werden in deze straat ter hoogte van St-Janskerk op een diepte van 0.60 m. gevonden.

Over alle bijzonderheden hier en elders vermeld, zal in het Stadsmuseum steeds gedocumenteerde gegevens, plannen en profielen voor nadere, uitgebreide studie aanwezig zijn. G. S.

BUITENLAND

DUIFSORLAND.

— Koning-koster Hitler, — DE DUITSCHE AFGOD WIL EEN NATIONAAL-KATHOLIEKE KERK OPRICHTEN. — Om den weestand van de katholieke bisschoppen en geloovigen tegen hun dwingelandij te brikken, hebben de nazis een zoogezegd nationaal-katholieke beweging in 't leven geroepen, aewelke haren zetel te Essen heeft. Het is een nieuwe bedreiging, gericht tegen de katholieken, waardoor bezwezen wordt dat de katholieken van het hitlerisme alles te vreesen en niets goeds te verwachten hebben. De Duitse afgod Hitler zal er wel aan zijn voor zijn moete. Zijn fameuze helpers droomen van niets minder, dan van het stichten eener nieuwe kerk, voorgezet door een bisschop die van Rome niet zou afhangen. De eerediensten zouden gedaan worden in de Duitse taal. Men doet reeds beroep op de katholieken en op de protestanten om zonder voorbe-

houd onder leiding van den Reichsführer te werken aan de opbeuring van Duitsehland.

Deze schamtelooze vermomming van katholieke kerk heeft geen kans de massa der Duitse katholieken voor zich te winnen. De katholieke bisschoppen laten zich van hun stuk niet afbrengen en Hitler zal vruchteloos kosten spelen. De groote betoogingen door de Duitse katholieken op touw gezet, bewijzen de trouw aan Rome.

FRANKRIJK.

Nieuwe militaire kredieten gevraagd naar aanleiding van de Duitse herbevoering. — Maarschalk Pétain, minister van oorlog van Frankrijk, heeft aan de financieelcommissie gedurende een uur uitleg gegeven over den wederlandschen toestand en de mogelijkheden welke voorzien werden bij de volksraadpleging in de Saar. Hij heeft met cijfers aangevonden, dat de Duitse krijgsmacht geweldig aangroet, dat Frankrijk uitersd zaakzaam moet blijven en het verweerstelsel van het land sterk dient te handhaven.

De maarschalk deed de redens kennen waarom hij zich dees jaar verplicht heeft gezien de volledige toepassing der wet van een jaar te verzekerden. Maar de maatregelen nopens de getalsterkte van het leger schijnen hem nog onvoldoende en het is onontbeedijk een krachtinspanning te doen betreffend het materiaal en de voorraden. Daarom zal de regeering er verlang toe genoodzaakt zijn een vraag van kredieten naar te leggen in aanvulling van de kredieten, welke reeds in het budget voorkomn. De vraag zal ingediend worden wanneer de regeering het noodig zal oordelen en onder hare verantwoordelijkheid. De commissie van finances zal er over te be-radeningen hebben.

— Drama van den waanzin te Parijs. — Een gruwelijk drama, te wijten aan den waanzin, en waarvan eene moeder en hare twee kinderen de slachtoffers werden heeft zich Maandag avond afgespeeld in de rue Ste-Sauve te Parijs.

Sedert een twintig tal jaren woont in het nr. 20 dezer straat de 45 jarige Antoon Sangouard, die er een schoonwinkel uitbaat met zijne tweede vrouw en hunne 2 kinderen: Denise, 15 en half jaar oud en Lucien, 12 jaar. Antoon Sangouard zal sedert enkele maanden teekens van zinsver-bijstering en had destijds zelf een genees-her geradpleegd hiertomt. De dokter die hem toen had onderzocht had zijn on-gestuhin niet verzegen over het gevaar dat de meestbestaanden van den lieder zouden loopen in geval deze plots door waanzin moet getroffen worden, en had d familie aangeraden Sangouard naar Sainte-Anne over te brengen voor eene bloedaf-tapping. De man wist echter zich hieraan te onderwerpen en van toen af verer-gorde zijn toestand met den dag.

Maandig avond rond half elf kwam een huisbezoeker uit de buurt, M. Daily voor de woning van den schoenlapper voorbij en hoorde een zacht geklag in de achter-plaats. Thuis gekomen wekte hij zijne vrouw en besloot toen bij Sangouard te gaan aankloppen. M. Daily die een goede vriend was van den schoenmaker giewoenslijk lanes achter in diens woning binnen.

Hij ging dus aan de achterdeur aanklop-pen doch bekwam geen antwoord. Toen hij echter bleef kloppen ging op eens de deur open en Antoon Sangouard trad wankelend en gansch bebloed vooruit en viel voor zijne voeten neer.

In de voornamten van het huis lag Mad. Sangouard badend in haar bloed en in eene belende kamer hare beide kinderen, eveneens gansch bebloed. Sangouard had zijne vrouw en kinderen met een ijzeren staaf geslagen tot zij bewusteloos neervielen en hen daarna met een schoenmakersmes stecken toegebracht aan de borst en den hals. Daarna had hij het wapen tegen zichzelf gekleerd en zich aan de borst en de keel gekwast. De waanzinnige was zoo vreed te werk gegaan dat het bloed tot tegen de zoldering was gespat.

De politie verwittigd, deed Mad. Sangouard en haar dochtertje naar het Bicetah-gasthuis overbrengen. De moordenaar en zijn zoon-rij werden naar het Larbaisièreshospitaal gevoerd, waar zij kort na hunne aankomst overleden. In den loop van den nacht beweek ook Mad. Sangouard aan hare vreeselijke verwondingen. De toestand van de kleine Denise is bedenkelijk.

OOSTENRIJK.

Een geluidloos geweer. — Volgens het « Neues Wiener Tagblatt » zou een gepensionneerd Oostenrijksch officier erin geslaagd zijn een geluidloos geweer te vervaardigen, waarvan de losbranding bovendien geen vlam en ook geen kruietrook veroorzaken zou. Het enige gerucht, veroorzaakt door dit wapen, zou het overhalen van den haan zijn.

Het geluidloos maken van de losbranding wordt bereikt langs scheikundig-mechanische weg.

Voorbestemd voor gevechten op korten afstand, is het geweer geschild op ongeveer 200 stappen. De uitvinder zou thans bezig zijn aan een repetitieweer, gebouwd volgens dezelfde grondslagen.